

*Від секретаря*  
*В. В. В. В.*

**Донецький окружний адміністративний суд**  
84122, м. Слов'янськ, Донецька область, вул. Добровольського, 1

**Заявник**

Неміровченко Віктор Михайлович  
ел. пошта advokmv@gmail.com  
тел. 380971680277  
адреса реєстрації: 83052,  
Донецька область, м. Донецьк,  
Калінінський район, вул.  
Цусимська, буд. 87А, кв. 1  
РНОКПП 1470513313

**Представник заявника**

Адвокат Макаров Вадим Михайлович  
ел. пошта  
2623910451@mail.gov.ua  
тел. 380971680277  
адреса 03115, м. Київ, проспект  
Перемоги, 121А/169  
РНОКПП 2623910451

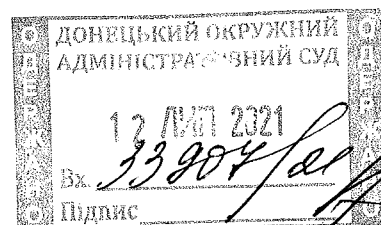
**Боржник**

Добропільське об'єднане управління Пенсійного фонду України Донецької області  
ел. пошта r64@dn.pfu.gov.ua  
тел. 380627728907  
адреса 85000, Донецька область, м. Добропілля, Вул. Незалежності, 28А  
ЄДРПОУ 37755477

**Боржник**

правонаступник - Головне управління Пенсійного фонду України в Донецькій області  
ел. пошта gu@dn.pfu.gov.ua  
тел. 380626622594  
адреса 84122, Донецька область, м. Слов'янськ, пл. Соборна, 3  
ЄДРПОУ 13486010

**Заява про заміну сторони виконавчого провадження**





та про зміну способу виконання судового рішення

**Принцип верховенства права зобов'язує державу поважати і застосовувати запроваджені нею закони, створюючи правові й практичні умови для втілення їх в життя (справа «Броньовський проти Польщі», заява № 31443/96, рішення від 22.06.2004 р., п. 184).**

ЄСПЛ, у своєму рішенні по справі "Лелас проти Хорватії" (заява № 55555/08, п. 74, від 20 травня 2010 року), відзначив, що **державні органи, які не впроваджують або не дотримуються своїх власних процедур, не повинні мати можливість отримувати вигоду від своїх протиправних дій або уникати виконання своїх обов'язків.**

Статею 19 Конституції України передбачене, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Відповідно до статей 3, 8, 9 Конституції України в Україні визнається і діє принцип верховенства права, утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави, а чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України.

Статею 129-1 Конституції України встановлено: Суд ухвалює рішення іменем України. Судове рішення є обов'язковим до виконання.

п. 5 ст. 13 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» встановлено - Висновки щодо застосування норм права, викладені у постановках Верховного Суду України, враховуються іншими судами загальної юрисдикції при застосуванні таких норм права. Суд має право відступити від правової позиції, викладеної у висновках Верховного Суду України, з одночасним наведенням відповідних мотивів.

Суд - суддя - є представника Держави судової влади. Саме на судову владу покладено обов'язок забезпечення суворого дотримання всіма Законами та Конституції України. Єталоном є - практика ЄСПЛ, як джерело права, яке змінює законодавство України в обов'язковому порядку. Априорі.

Відповідно до ч.2 ст. 6 Кодексу адміністративного судочинства України, суд застосовує принцип верховенства права з урахуванням судової практики Європейського суду з прав людини. При цьому ч.1 ст.7 Кодексу адміністративного судочинства України визначає, що суд вирішує справи відповідно до Конституції та законів України, а також міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.



У п. 1 ст. 1 Закону України "Про ратифікацію Конвенції про захист прав і основних свобод людини 1950 року, Першого протоколу та протоколів N 2, 4, 7 та 11 до Конвенції" зазначено, що "Україна повністю визнає на своїй території дію статті 46 Конвенції щодо визнання обов'язковою, і без укладання спеціальної угоди, юрисдикцію Суду в усіх питаннях, що стосуються тлумачення і застосування Конвенції", а ст.ст. 13 і 17 Закону України "Про виконання рішень та застосування практики Європейського Суду з прав людини" від 23.02.2006 року передбачено, що "при розгляді справ суди застосовують Конвенцію та практику Суду як джерело права" та змінюють практику застосування національного закону відповідно до Рішення цього Суду.

*Джерело права - є суддєствореним джерелом права ЄСПЛ.*

А як зазначено у спеціальному Дослідженні Європейської Комісії «За демократію через право» (Венеційська Комісія; Venice Commission) під назвою «Мірило правовладдя» («Rule of law checklist», розроблене і затверджене на 106-й пленарній сесії 11-12 березня 2016 року), поняття «право» (law) охоплює не лише конституції, міжнародне право, статутне право та підзаконні акти, а й також - де доречно - суддєстворене право (judge-made law), як-то норми загального права, всі з яких є зобов'язальної природи. Будь-який припис права має бути доступним і передбачуваним (рішення ЄСПЛ у справах «Achour v. France», заява № 67335/01, п. 42; «Kononov v. Latvia» [ВП], заява № 36376/04, п. 185).

У цивільних, адміністративних і господарських справах перебіг провадження для цілей ст. 6 Конвенції розпочинається з часу надходження позовної заяви до суду, а закінчується ухваленням остаточного рішення у справі, якщо воно не на користь особі (справа "Скопелліті проти Італії" від 23 листопада 1993 року), або виконанням рішення, ухваленого на користь особи (справа "Папахелас проти Греції" від 25 березня 1999 року).

В пункті 40 рішення у справі "Горнсбі проти Греції" від 19 березня 1997 року Європейський суд з прав людини зазначив, що право на суд було б ілюзорним, якби національна правова система Договірної держави допускала невиконання остаточного та обов'язкового судового рішення на шкоду одній зі сторін. Для цілей статті 6 виконання рішення, ухваленого будь-яким судом, має розцінюватися як складова частина "судового розгляду". Якщо адміністративні органи відмовляються або неспроможні виконати рішення суду, чи навіть зволікають з його виконанням, то гарантії, надані статтею 6 стороні на судовому етапі, втрачають свою мету (п. 41 вказаного рішення).

У рішенні ЄСПЛ від 26.07.2018 у справі «Bartaia v. Georgia» Європейський суд з прав людини відзначив, що право на справедливий судовий розгляд серед іншого включає право сторін висловлювати зауваження, які вони вважають такими, що стосуються справи. Причому це повинне бути не ілюзорне, а практичне й ефективне право. Таким воно може вважатися тільки в тому випадку, якщо суд фактично «чує»



сторону, тобто її твердження належним чином аналізуються.

У Рішенні Європейського суду з прав людини у справі „Аманн проти Швейцарії” від 16 лютого 2000 року вказано - закон, який надає дискреційне право, має визначати межі здійснення такого права, хоча докладні правила та умови мають міститися в нормах субстантивного права. Проте надання законом виконавчій владі, чи судді нічим не обмеженого дискреційного права, суперечило б принципіві верховенства права. Отже, закон має досить чітко визначати межі будь-яких таких повноважень, наданих компетентним органам, а також спосіб їх застосування, щоб забезпечувати належний захист особистості від свавільного втручання.

Європейським судом з прав людини у рішенні «Шокін проти України» (№ 23759/03 та № 37943/06) від 14 жовтня 2010 року визначено концепцію якості закону. Закон повинен бути доступним для зацікавлених осіб, чітким та передбачуваним у своєму застосуванні. Як зазначається в рішенні, відсутність в національному законодавстві необхідної чіткості і точності, порушує вимогу «якості закону». В разі коли національне законодавство припустило неоднозначне або множинне тлумачення прав та обов'язків осіб, національні органи зобов'язані застосувати найбільш сприятливий для осіб підхід. Тобто вирішення колізій у законодавстві завжди тлумачиться на користь особи.

Європейський суд з прав людини зауважує, що процесуальні норми призначені забезпечити належне відправлення правосуддя та дотримання принципу правової визначеності, а також про те, що сторони повинні мати право очікувати, що ці норми застосовуються. Принцип правової визначеності застосовується не лише щодо сторін, але й щодо національних судів (п. 47 рішення від 21 жовтня 2010 року у справі «Дія 97» проти України» (DIYA 97 v. UKRAINE)), заява № 19164/04).

#### ЩОДО ПРЕДСТАВНИКА СТЯГУВАЧА:

Повноваження Представника-Адвоката підтверджуються копіями Ордеру, Свідоцтвом про право на зайняття адвокатською діяльністю, якій надається правова допомога, які додані у додатках.

Жодних обмежень на представницькі функції-дії Представника-Адвоката по представленню інтересів особи, якій надається правова допомога, з боку особи, якій надається правова допомога не встановлено, про що зазначено у Ордері.

#### Прошу врахувати:

Відповідно до ч. 2 ст. 26 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» зазначає, що Ордер - письмовий документ, що у випадках, встановлених цим Законом





та іншими законами України, посвідчує повноваження адвоката на надання правової допомоги. Ордер видається адвокатом, адвокатським бюро або адвокатським об'єднанням та повинен містити підпис адвоката. Рада адвокатів України затверджує типову форму ордера.

РАУ затвердила роз'яснення про застосування онлайн-ордеру на надання правничої допомоги Рада адвокатів України затвердила роз'яснення щодо застосування ордеру на надання правничої допомоги, який наразі може бути згенерований в онлайн-кабінеті адвоката в ЄРАУ. Рішення № 68 «Про затвердження роз'яснення щодо застосування форми (бланку) ордеру на надання правничої (правової) допомоги» ухвалено 26 червня 2019 року. Зокрема, РАУ роз'яснила, що згенерований онлайн ордер не обов'язково має бути роздрукований у кольоровому вигляді. Положення про ордер на надання правничої (правової) допомоги у новій редакції від 12 квітня 2019 року не передбачає обов'язку адвоката щодо роздрукування ордеру у кольоровому та/або чорно-білому вигляді.

Окрім того, просимо врахувати правову думку:

Верховний Суд 14.11.2019 року по справі № 910/1669/19 вказав, що у Ордері не вимагається уточнення/зазначення територіальної, інстанційної, предметної та суб'єктної юрисдикції судів.

**у справі № 910/1669/19 від 14.11.2019 Верховний суд зазначив:**

«6.5 У той же час апеляційним господарським судом не було враховано, що згідно з обставинами справи №9901/847/18 у доданому до позову ордері на надання правової допомоги в графі «Назва органу, в якому надається правова допомога» було зазначено: «В органах державної влади та органах місцевого самоврядування, на підприємствах, в установах, організаціях незалежно від форми власності і підпорядкування».

Натомість у справі №910/1669/19 в ордері на надання правової допомоги, доданому до апеляційної скарги, в графі «Назва органу, в якому надається правова допомога» сказано: «у будь-яких судах України, правоохоронних органах, підприємствах всіх форм власності».

Тобто у справі №9901/847/18 у ордері на надання правової допомоги у вищезгаданій графі взагалі були відсутні відомості про судові органи, тоді як у справі №910/1669/19 зазначено про надання адвокатом правової допомоги у будь-яких судах, що у цьому випадку є достатнім для висновку про наявність у адвоката Вегера А.А. права на підписання апеляційної скарги від імені ТОВ «Гуд фуд груп».

**Вказаний висновок не суперечить правовій позиції ВП ВС у справі №9901/847/18 з огляду на те, що в цьому випадку скаржником дотримано вимоги Положення про ордер на надання правової допомоги та порядок ведення реєстру ордерів, оскільки вказівка в ордері у графі «Назва органу, в**



**якому надається правова допомога» про те, що правова допомога надається в будь-яких судах, є достатнім та необхідним підтвердженням того, що адвокат уповноважений надавати правову допомогу клієнту та представляти його інтереси в будь-яких судах, а тому не вимагає уточнення/зазначення територіальної, інстанційної, предметної та суб'єктної юрисдикції судів.»**

у справі № 361/4347/17 від 15.04.2020 Верховний суд зазначив:

«У той же час апеляційним судом не було враховано, що згідно з обставинами справи № 9901/847/18, у доданому до позову ордері на надання правової допомоги в графі «Назва органу, в якому надається правова допомога» було зазначено: «В органах державної влади та органах місцевого самоврядування, на підприємствах, в установах, організаціях незалежно від форми власності і підпорядкування».

Натомість у справі № 361/4347/17-ц, що переглядається, в ордері на надання правової допомоги, доданому до апеляційної скарги, в графі «Назва органу, в якому надається правова допомога» вказано: «у всіх органах судової влади, Верховному Суді, органах виконавчої служби, МВС України, прокуратури, інше».

Тобто у справі № 9901/847/18 у ордері на надання правової допомоги у вищезгаданій графі взагалі були відсутні відомості про судові органи, тоді як у справі № 361/4347/17-ц зазначено про надання адвокатом правової допомоги у судах всіх інстанцій, що у цьому випадку є достатнім для висновку про наявність у адвоката Кононенка О. І. права на підписання апеляційної скарги від імені ОСОБА\_3.

**Вказаний висновок не суперечить правовій позиції Великої Палати Верховного Суду у справі № 9901/847/18, з огляду на те, що у цьому випадку скаржником дотримано вимоги Положення про ордер на надання правової допомоги та порядок ведення реєстру ордерів, оскільки вказівка в ордері у графі «Назва органу, в якому надається правова допомога» про те, що правова допомога надається у судах всіх інстанцій є достатнім та необхідним підтвердженням того, що адвокат уповноважений надавати правову допомогу клієнту та представляти його інтереси в будь-яких судах України, а тому не вимагає уточнення/зазначення територіальної, інстанційної, предметної та суб'єктної юрисдикції судів.**

**ЩОДО ВМОТИВОВАНОСТІ СУДОВОГО РІШЕННЯ:**

*Просимо врахувати, що відповідно до статті 242 КАС України - Рішення суду повинно ґрунтуватися на засадах верховенства права, бути законним і обґрунтованим. Законним є рішення, ухвалене судом відповідно до норм матеріального права при дотриманні норм процесуального права. Обґрунтованим є рішення, ухвалене судом на підставі повно і всебічно з'ясованих обставин в адміністративній справі, підтверджених тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні, з наданням оцінки всім аргументам учасників справи. Судове рішення має відповідати завданню адміністративного судочинства, визначеному цим Кодексом.*



ЄСПЛ зазначає, що згідно з його ustalеною практикою, яка відображає принцип, пов'язаний з належним здійсненням правосуддя, у рішеннях судів та інших органів з вирішення спорів мають бути належним чином зазначені підстави, на яких вони ґрунтуються. Хоча пункт 1 статті 6 Конвенції зобов'язує суди обґрунтовувати свої рішення, його не можна тлумачити як такий, що вимагає детальної відповіді на кожен аргумент. Міра, до якої суд має виконати обов'язок щодо обґрунтування рішення, може бути різною залежно від характеру рішення (див. рішення у справі «Руїс Торіха проти Іспанії» (Ruiz Torija v. Spain) від 9 грудня 1994 року, серія А, № 303А, п. 29). Хоча національний суд має певну свободу розсуду щодо вибору аргументів у тій чи іншій справі та прийняття доказів на підтвердження позицій сторін, орган влади зобов'язаний виправдати свої дії, навівши обґрунтування своїх рішень (див. рішення у справі «Суомінен проти Фінляндії» (Suominen v. Finland), № 37801/97, п. 36, від 1 липня 2003 року). Ще одне призначення обґрунтованого рішення полягає в тому, щоб продемонструвати сторонам, що вони були почуті. Крім того, вмотивоване рішення дає стороні можливість оскаржити його та отримати його перегляд вищестоящою інстанцією. Лише за умови винесення обґрунтованого рішення може забезпечуватись публічний контроль б1 здійснення правосуддя (див. рішення у справі «Гірвісаарі проти Фінляндії» (Hirvisaari v. Finland), № 49684/99, п. 30, від 27 вересня 2001 року).

Згідно з частинами першою та другою статті 6 КАС України суд при вирішенні справи керується принципом верховенства права, відповідно до якого, зокрема, людина, її права та свободи визнаються найвищими цінностями та визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Суд застосовує принцип верховенства права з урахуванням судової практики Європейського суду з прав людини.

У Рішенні Європейського суду з прав людини у справі „Аманн проти Швейцарії“ від 16 лютого 2000 року вказано - закон, який надає дискреційне право, має визначати межі здійснення такого права, хоча докладні правила та умови мають міститися в нормах субстантивного права. Проте надання законом виконавчій владі, чи судді нічим не обмеженого дискреційного права, суперечило б принципіві верховенства права. Отже, закон має досить чітко визначати межі будь-яких таких повноважень, наданих компетентним органам, а також спосіб їх застосування, щоб забезпечувати належний захист особистості від свавільного втручання.

Відповідно до правових аксіом, які застосовуються як судами ЕС так і ЄСПЛ, визначено:

Правові аксіоми визначають як загальні положення, які сприймаються як самоочевидні істини, не потребують доведення та відображають загальнолюдський зміст права.

Серед правових аксіом у судочинстві називають, зокрема, «Установлення фактів та знання судом законів може оспорюватися у вищестоящому суді» (Noc tribunal, et invenit cognitio legum impugnari potest in superiori atrio); «Суд має справу з тими доказами, які перед ним» (Atrium habet se intromittere indicia prae se); «Загальновизнані обставини (явні істини) не підлягають доказуванню у суді» (Nota quippe (Verum patet) in iudicio non est argumentum); «Ніхто не може бути суддею у власній справі» (Nemo iudex in re sua); «Рішення суду не повинні стосуватися тих, хто



не брав участі у справі» (*Judicium iudicium non pertineat, qui non participabat*); «У всіх юридичних справах правосуддя й справедливості мають перевагу перед строгим розумінням права» (*Placuit in omnibus rebus praecipuum esse iustitiae*).

Правові аксіоми можуть застосовуватися при вирішенні судових справ при застосуванні норм матеріального права та процесуального права відповідно до різних обставин справи. Важливість аксіом в судочинстві визначається їх покликанням забезпечувати єдність судової практики та справедливості правосуддя. Аксіома – це *a priori* – те, що не потребує доказування.

Просимо проважний Суд врахувати, що положення Конституції і Законів України повинні якісно інтегрувати розуміння їх фактичного застосування і не призводити до двоякого застосування при розгляді судів різних інстанцій та не порушувати права громадян України, які тільки судовим захистом можуть забезпечити виконання державним органом їх обов'язків та гарантій відповідно до Конституції.

Ось як Європейський Суд у своїй судовій практиці характеризує якість закону:

- 1) правове положення може витримати перевірку його на якість, якщо це положення є достатньо чітким у переважній більшості справ, що їх розглядали національні органи [1];
- 2) чинні положення національного законодавства потрібно формулювати так, щоб вони були достатньо доступними, чіткими і передбачуваними у практичному застосуванні [2];
- 3) якість закону вимагає, щоб він був доступний для даної особи і вона також могла передбачити наслідки його застосування до неї та щоб закон не суперечив принципів верховенства права. Це означає, що в національному праві має існувати засіб правового захисту від свавільного втручання з боку державних органів у права, гарантовані Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод. Небезпека свавілля є особливо очевидною, коли виконавча влада здійснює свої функції закрито. Закон має містити досить зрозумілі й чіткі формулювання, які давали б громадянам належне уявлення стосовно обставин та умов, за якими державні органи уповноважені вдаватися до втручання в право [3], [4];
- 4) закон, який надає дискреційне право, має визначати межі здійснення такого права, хоча докладні правила та умови мають міститися в нормах субстантивного права. Проте надання законом виконавчій владі, чи судді нічим не обмеженого дискреційного права, суперечило б принципів верховенства права. Отже, закон має досить чітко визначати межі будь-яких таких повноважень, наданих компетентним органам, а також спосіб їх застосування, щоб забезпечувати належний захист особистості від свавільного втручання [5];
- 5) якість закону пов'язана з достатньою чіткістю встановлення ним тих чи інших обставин, на підставі яких діють державні органи [6];
- 6) жодна норма не може вважатися „законом“, якщо вона не сформульована з точністю, достатньою для того, щоб надати змогу громадянинові регулювати свою поведінку: він має бути спроможним - якщо потрібно, після відповідної консультації - передбачити такою мірою, наскільки це є розумним за даних обставин, наслідки, які можуть впливати з його дій. Ці наслідки не повинні бути передбачуваними з





абсолютною певністю. У той час, як певність у праві є вельми бажаною, вона може спричиняти надмірну жорсткість, а право має йти в ногу з обставинами, що змінюються. Відповідно до цього більшість законів з необхідністю укладаються в термінах, які більшою чи меншою мірою є нечіткими, а їхнє тлумачення і застосування є питаннями практики [7];

7) ступінь чіткості закону, що має забезпечуватися у формулюваннях національних законів - яка в жодному випадку не може передбачити всі непередбачувані обставини, - значною мірою залежить від змісту даного документа, сфери, на яку поширюється цей закон, а також кількості та статусу тих, кому закон адресований. Ступінь чіткості, який треба забезпечувати при формулюванні конституційних положень, з огляду на загальний характер, може бути нижчим, ніж в інших законах [8];

8) положення закону повинні бути передбачуваними та надавати достатньо гарантій проти свавільного застосування [9].

#### ДЖЕРЕЛА:

1. Рішення Європейського суду з прав людини у справі „Гавенда проти Польщі” від 14 березня 2002 року / Практика Європейського суду з прав людини. Рішення. Коментарі, 2002, 00, № 2.
2. Рішення Європейського суду з прав людини у справі „Броньовський проти Польщі” від 22 червня 2004 року / Практика Європейського суду з прав людини. Рішення. Коментарі, 2004, 00, № 4.
3. Рішення Європейського суду з прав людини у справі „Гавенда проти Польщі” від 14 березня 2002 року / Практика Європейського суду з прав людини. Рішення. Коментарі, 2002, 00, № 2.
4. Рішення Європейського суду з прав людини у справі „Аманн проти Швейцарії” від 16 лютого 2000 року / Практика Європейського суду з прав людини. Рішення. Коментарі, 2000, 00, № 4.
5. Рішення Європейського суду з прав людини у справі „Круслена” від 24 квітня 1990 року / Практика Європейського суду з прав людини. Рішення. Коментарі, 2001, 00, № 4.
6. Рішення Європейського суду з прав людини у справі „Волохи проти України” від 2 листопада 2006 року / Офіційний Вісник України, 2007, 04, № 23, ст. 958.
7. Рішення Європейського суду з прав людини у справі „Фельдек проти Словаччини” від 12 липня 2001 року / Вісник Верховного Суду України, 2001, 11, № 6.
8. Рішення Європейського суду з прав людини у справі „Реквенї проти Угорщини” від 20 травня 1999 року / Практика Європейського суду з прав людини. Рішення. Коментарі, 1999, 00, № 2.

#### ЩОДО РОЗГЛЯДУ ЗАЯВИ СУДОМ У ПРИСУТНІСТІ ОСІБ:

У Постанові від 24.01.2018 року Верховний Суд по справі № 907/425/16 вказав: «Аргумент відповідача-1 про порушення судом апеляційної інстанції права відповідача-1 на захист своїх порушених прав, у зв'язку з відмовою у



задоволенні клопотання про відкладення розгляду апеляційної скарги та здійснення розгляду апеляційної скарги без участі представника відповідача-1, Касаційний господарський суд також відхиляє, з огляду на те, що відкладення розгляду справи є правом та прерогативою суду, основною умовою для якого є не відсутність у судовому засіданні представника сторони, а неможливість вирішення спору у відповідному судовому засіданні. З урахуванням вищевказаного, суд апеляційної інстанції дійшов висновку про можливість закінчення розгляду апеляційної скарги за відсутності представника скаржника (відповідача-1) у відповідному судовому засіданні на підставі наявних у справі доказів.»

Тобто, Верховний Суд відзначив, що неможливістю розгляду справи за відсутності особи, є тільки те, якщо тільки за наявності відповідних доказів у справі, не буде можливості розглянути справу без відповідних пояснень з боку Позивача.

### ЩОДО СПЛАТИ СУДОВОГО ЗБОРУ:

1. Відповідно до ст. 55 Конституції України Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.
  2. Відповідно до ст. 64 Конституції України Конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України.
  3. Згідно зі ст. 27 Віденської конвенції про право міжнародних договорів 1969 року закріплено принцип добросовісного виконання державою своїх міжнародних зобов'язань. Відповідно до цієї норми держава-учасниця не може посилатися на положення свого внутрішнього права для виправдання невиконання нею міжнародного договору. А відповідно до ст.31 цієї Конвенції, рішення Європейського Суду є невід'ємною частиною Конвенції як практика її застосування та тлумачення.
  4. ЄСПЛ відзначає - статтею 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (право на ефективний засіб юридичного захисту) передбачено, що кожен, чії права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження.
- При цьому, під ефективним засобом (способом) слід розуміти такий, що призводить до потрібних результатів, наслідків, дає найбільший ефект.
- Засіб захисту, що вимагається зазначеною статтею повинен бути ефективним як у законі, так і на практиці, щоб його використання не було ускладнене діями або недоглядом органів влади відповідної держави (п. 75 рішення Європейського суду з прав людини у справі Афанасьєв проти України від 05.04.2005 (заява № 38722/02)).**



5. У Рішенні Європейського суду з прав людини у справі „Броньовський проти Польщі” від 22 червня 2004 року вказано - чинні положення національного законодавства потрібно формулювати так, щоб вони були достатньо доступними, чіткими і передбачуваними у практичному застосуванні.

6. Рішенням Європейського суду з прав людини у справі „Гавенда проти Польщі” від 14 березня 2002 року та Рішенням Європейського суду з прав людини у справі „Амані проти Швейцарії” від 16 лютого 2000 року визначено - якість закону вимагає, щоб він був доступний для даної особи і вона також могла передбачити наслідки його застосування до неї та щоб закон не суперечив принципів верховенства права. Це означає, що в національному праві має існувати засіб правового захисту від свавільного втручання з боку державних органів у права, гарантовані Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод. Небезпека свавілля є особливо очевидною, коли виконавча влада здійснює свої функції закрито. Закон має містити досить зрозумілі й чіткі формулювання, які давали б громадянам належне уявлення стосовно обставин та умов, за якими державні органи уповноважені вдатися до втручання в право.

7. Рішенням Європейського суду з прав людини у справі „Круслена” від 24 квітня 1990 року зазначено - закон, який надає дискреційне право, має визначати межі здійснення такого права, хоча докладні правила та умови мають міститися в нормах субстантивного права. Проте надання законом виконавчій владі, чи судді нічим не обмеженого дискреційного права, суперечило б принципів верховенства права. Отже, закон має досить чітко визначати межі будь-яких таких повноважень, наданих компетентним органам, а також спосіб їх застосування, щоб забезпечувати належний захист особистості від свавільного втручання [5];

8. Рішенням Європейського суду з прав людини у справі „Волохи проти України” від 2 листопада 2006 року визначено - якість закону пов'язана з достатньою чіткістю встановлення ним тих чи інших обставин, на підставі яких діють державні органи

9. Рішенням Європейського суду з прав людини у справі „Свято-Михайлівська Парафія проти України” від 14 червня 2007 року визначено - положення закону повинні бути передбачуваними та надавати достатньо гарантій проти свавільного застосування

10. Враховуючи те, що згідно зі ст. 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» та ст. 7 Кодексу адміністративного судочинства України, застосування правила про пріоритет норми з найбільш сприятливим для особи тлумаченням може бути здійснене також шляхом використання практики Європейського суду з прав людини. З цього погляду показовим є остаточне рішення Європейського суду з прав людини в справі «Щокін проти України», в якому Суд дійшов висновку про порушення прав заявника, гарантованих статтею 1 Першого протоколу до Конвенції, по-перше, в зв'язку з тим, що відповідне національне законодавство не було чітким і узгодженим та, відповідно,



не відповідало вимозі «якості» закону і не забезпечувало адекватність захисту від свавільного втручання у майнові права заявника; по-друге, національними органами не була дотримана вимога законодавства щодо застосування підходу, який був би найбільш сприятливим для заявника — платника податку, коли у його справі національне законодавство припускало неоднозначне трактування (аналогія права відносно Стягувача по справі № 805/3497/18-а).

11. У справі «Bellet v. France», Європейський Суд з прав людини зазначив, що стаття 6 параграфу 1 Конвенції містить гарантії справедливого судочинства, одним з аспектів яких є доступ до суду. Рівень доступу, наданих національним законодавством, має бути достатнім для забезпечення права особи на суд з огляду на принцип верховенства права в демократичному суспільстві. Для того, щоб доступ був ефективним, особа повинна мати чітку практичну можливість оскаржити дії, які становлять втручання у її права.

12. У рішенні по справі «Мірагаль Есколано та інші проти Іспанії» від 13.01.2000 та в рішенні по справі «Перес де Рада Каваніллес проти Іспанії» від 28.10.1998 Європейський Суд з прав людини вказав, що надто суворе тлумачення внутрішніми судами процесуальної норми позбавило заявників права доступу до суду і завадило розгляду їхніх позовних вимог. Це визнане порушенням пункту 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.

Таким чином, вказані обставини справи свідчать про необхідність надати позивачу можливість захистити своє право в суді. Інакший підхід був би виявом надмірного формалізму та міг би розцінюватись як обмеження особи в доступі до суду, яке захищається статтею 6 Європейської конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.

13. Загальною декларацією прав людини 1948 року передбачено, що кожна людина має право на ефективне поновлення в правах компетентними національними судами у випадках порушення її основних прав, наданих їй конституцією або законом (ст. 8).

14. Право на ефективний судовий захист закріплено також в ст. 2 Міжнародного пакту про громадянські та політичні права 1966 року та в ст. 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, ратифікованої законом «Про ратифікацію Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, Першого протоколу та протоколів №№2, 4, 7 та 11 до Конвенції» від 17.07.97 №475/97-ВР.

За змістом п. 1 ст. 6 конвенції, кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, установленим законом.

Європейський суд з прав людини, розглядаючи справи щодо порушення права на справедливий судовий розгляд, тлумачить вказану статтю як таку, що не лише містить детальний опис гарантій, надаваних сторонам у цивільних справах, а й захищає передусім те, що дає можливість практично користуватися такими гарантіями, - доступ до суду.

Отже, право на справедливий судовий розгляд, закріплене в п. 1 ст. 6 конвенції, необхідно розглядати як право на доступ до правосуддя.





Тобто Україна, як учасниця конвенції, повинна створювати умови для забезпечення доступності правосуддя, як загально визнаного міжнародного стандарту справедливого судочинства.

15. Згідно з аналізу рішень Європейського суду з прав людини (остаточні рішення у справах «Алпатов та інші проти України», «Робота та інші проти України», «Варава та інші проти України», «ПМП «Фея» та інші проти України»), якими було встановлено порушення п. 1 ст. 6, ст. 13 Конвенції та ст. 1 Першого протоколу до Конвенції, вбачається однозначна позиція про те, що правосуддя не може вважатися здійсненим доти, доки не виконане судове рішення, а також констатується, що виконання судового рішення, як завершальна стадія судового процесу, за своєю юридичною природою є головною стадією правосуддя.

У зв'язку з чим, Стягувач звертає увагу поважного суду, що ВСУ у Постанові від 13.12.2016 року вказав - Статтею 3 Закону про судовий збір визначено об'єкти справляння судового збору з розподілом на ті, за які судовий збір справляється (ч. 1 ст. 3 Закону N 3674-VI), і ті, за які цей збір не справляється (ч. 2 ст. 3 Закону N 3674-VI).

Таким чином, присутність ставки збору у пп.6 п.3 ч.2 ст. 4 ЗУ «Про судовий збір» не може бути застосовано судом по справі Позивача апріорі. Так як статтею 3 ЗУ «про судовий збір» передбачене, що за такий об'єкт, як заява про зміну способу і порядку виконання судового рішення, судовий збір не справляється.

Законом Ураїни, такий об'єкт, як заява Стягувача про зміну способу і порядку виконання судового рішення в користь Позивача не підпадає під сплату судового збору.

Немає у Законі України такого об'єкта для обкладення, він не може бути довільно обкладений судовим збором.

Суперечливості приписів чинного законодавства тлумаченню на користь не владного суб'єкта може бути обґрунтована через звернення до ст. 57 Конституції України, яка гарантує кожному право знати свої права і обов'язки. А суперечливе й недосить чітке формулювання нормативних приписів ЗУ «Про судовий збір» нівелює таку гарантію.

Окрім того, можливе застосування поважним судом аналогії форми та змісту заяви про зміну способу і порядку виконання судового рішення, з вимогами до позовної заяви, це суперечить принципу того, що в судовий процес входять такі стадії: суд першої інстанції, суд апеляційної інстанції, виконавче провадження.

І стаття 378 КАСУ входить у розділ: **ПРОЦЕСУАЛЬНІ ПИТАННЯ, ПОВ'ЯЗАНІ З ВИКОНАННЯМ СУДОВИХ РІШЕНЬ В АДМІНІСТРАТИВНИХ СПРАВАХ**, тобто у розділ, де суд розглядає питання виконання вже ухваленого судового рішення. І вказаний розділ не має у своєму змісті повернення Стягувачу заяви про зміну



способу і порядку виконання судового рішення у зв'язку з несплатою судового збору.

**Європейський суд з прав людини зауважує, що процесуальні норми призначені забезпечити належне відправлення правосуддя та дотримання принципу правової визначеності, а також про те, що сторони повинні мати право очікувати, що ці норми застосовуються. Принцип правової визначеності застосовується не лише щодо сторін, але й щодо національних судів (п. 47 рішення від 21 жовтня 2010 року у справі «Дія 97» проти України» (DIYA 97 v. UKRAINE)), заява № 19164/04).**

Інше б було порушенням статті 6 та статті 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, так як при несвоечасності забезпечення Судом виконання судового рішення, і затягуванням та ухиленням Боржника-ПФУ від його виконання, це порушення вже може бути визначене ЄСПЛ, як порушення вказаних статей Конвенції, з наслідками відповідальності Держави.

**Відповідно до ч.2 ст. 6 Кодексу адміністративного судочинства України, суд застосовує принцип верховенства права з урахуванням судової практики Європейського суду з прав людини. При цьому ч.1 ст.7 Кодексу адміністративного судочинства України визначає, що суд вирішує справи відповідно до Конституції та законів України, а також міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.**

Відповідно до статті 19 Конституції України Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

У рішенні від 26.07.2018 у справі «Bartaia v. Georgia» Європейський суд з прав людини відзначив, що право на справедливий судовий розгляд серед іншого включає право сторін висловлювати зауваження, які вони вважають такими, що стосуються справи. Причому це повинне бути не ілюзорне, а практичне й ефективне право. Таким воно може вважатися тільки в тому випадку, якщо суд фактично «чує» сторону, тобто її твердження належним чином аналізуються.

#### **ЩОДО КОПІЙ ДОКУМЕНТІВ:**

У відповідності до ч. 9 ст. 44 КАС України надаємо суду підтвердження направлення на офіційні електронні адреси сторін r64@dn.pfu.gov.ua та gu@dn.pfu.gov.ua копій документів (відповідно до переліку викладеному у листі від 12.07.2021 року), які подані засобами «Електронний суд» до суду (подана заява/ клопотання з відповідними додатками).

У КАС України не зазначено, яким способом направляти копії документів учасникам



справи при поданні позовної заяви, тому Позивач (його представник) користується гарантією права направлення документів засобами електронної пошти с застосуванням КЕП.

Наслідком права направити сторонам справи копії документів засобами електронної пошти, є імперативна норма права, а саме:

Ч. 10 ст. 44 КАС України - Якщо документи подаються учасниками справи до суду або надсилаються іншим учасникам справи в електронній формі, такі документи скріплюються електронним підписом учасника справи (його представника).

7 листопада 2018 року набрав чинності Закон України «Про електронні довірчі послуги». З цієї дати втратив чинність Закон України «Про електронний цифровий підпис». Одним з важливих нововведень закону про електронні довірчі послуги є те, що він вводить поняття «кваліфікований електронний підпис», яке замінило поняття «електронний цифровий підпис».

Кваліфікований електронний підпис - вдосконалений електронний підпис, який створюється з використанням засобу кваліфікованого електронного підпису і базується на кваліфікованому сертифікаті відкритого ключа. (Ст. 1 Закону №45)

Кваліфікований електронний підпис має таку ж юридичну силу, як підпис від руки і друк на папері. Електронні документи, завірені КЕП, також мають повну юридичну силу. Процес видачі та використання таких підписів регламентується Законом України «Про електронні довірчих послуги» та контролюється Міністерством юстиції України.

Відповідно до ст. 8 ЗУ «Про електронні документи та електронний документообіг» юридична сила електронного документа не може бути заперечена виключно через те, що він має електронну форму. Допустимість електронного документа як доказу не може заперечуватися виключно на підставі того, що він має електронну форму.

Європейським судом з прав людини у рішенні «Шокін проти України» (№ 23759/03 та № 37943/06) від 14 жовтня 2010 року визначено концепцію якості закону. Закон повинен бути доступним для зацікавлених осіб, чітким та передбачуваним у своєму застосуванні. Як зазначається в рішенні, відсутність в національному законодавстві необхідної чіткості і точності, порушує вимогу «якості закону». В разі коли національне законодавство припустило неоднозначне або множинне тлумачення прав та обов'язків осіб, національні органи зобов'язані застосувати найбільш сприятливий для осіб підхід. Тобто вирішення колізій у законодавстві завжди тлумачиться на користь особи.

У Рішенні Європейського суду з прав людини у справі „Аманн проти Швейцарії” від 16 лютого 2000 року вказано - закон, який надає дискреційне право, має визначати межі здійснення такого права, хоча докладні правила та умови мають міститися в нормах субстантивного права. Проте надання законом виконавчій владі, чи судді нічим не обмеженого дискреційного права, суперечило б принципіві верховенства



*права. Отже, закон має досить чітко визначати межі будь-яких таких повноважень, наданих компетентним органам, а також спосіб їх застосування, щоб забезпечувати належний захист особистості від свавільного втручання.*

*Суду надається супроводний лист від 12.07.2021 року з описом додатків, які направлені сторонам справи та надається роздруківка з підсистеми «Електронний кабінет» у підтвердження відправлення вказаного супроводного листа з додатками (з описом у роздруківках з підсистеми «Електронний кабінет» додатків у тому числі) на визначені електронні адреси сторін справи.*

## **ЩОДО СУТІ КЛОПОТАННЯ/ЗАЯВИ:**

Для забезпечення гарантій Стягувача на дієвість існуючого судового рішення № 200/12536/18-а від 29.12.2018 року звертаємось з наступним:

1. У зв'язку з тим, що згідно п. 2 Постанови Кабінету Міністрів України від 09.10.2020 № 925 "Деякі питання функціонування органів Пенсійного фонду України", територіальний орган Пенсійного фонду України - Добропільське об'єднане управління Пенсійного фонду України

Донецької області реорганізовано шляхом приєднання з 01.06.2021 року до Головного управління Пенсійного фонду України в Донецькій області (тобто, Головне УПФУ в Донецькій області, яке є правонаступником Боржника, необхідно замінити сторону виконавчого провадження на належного Боржника по справі № 200/12536/18-а - на Головне управління Пенсійного фонду України в Донецькій області, ЄДРПОУ 13486010.

2. Рішенням Донецького окружного адміністративного суду № 200/12536/18-а від 29.12.2018 року бездіяльність Боржника-ПФУ по невиплаті пенсії Позивачу визнано протиправним та зобов'язанно Добропільське об'єднане управління Пенсійного фонду України Донецької області (код ЄДРПОУ 37755477) поновити нарахування та виплату пенсії Неміровченко Віктору Михайловичу (05 квітня 1940 року народження, реєстраційний номер облікової картки платника податків 1470513313) з 01 серпня 2018 року

У зв'язку з даною обставиною 26.04.2019 року державним виконавцем відділу примусового виконання рішень управління державної виконавчої служби Головного територіального управління юстиції у Донецькій області було відкрито виконавче провадження № 59003017.

У зв'язку з тим, що Боржник фактично відмовився виконувати судові рішення № 200/12536/18-а від 29.12.2018 року, державний виконавець направив повідомлення до правоохоронного органу та виніс постанову від 16.12.2019 року про закінчення виконавчого провадження № 59003017.

Таким чином, станом на 12.07.2021 року відсутня можливість виконати судові





рішення у спосіб, який ним визначений, що потребує у свою чергу просити суд змінити спосіб та порядок виконання судового рішення.

Відповідно до п. 1 ст. 378 КАСУ за заявою стягувача чи виконавця (у випадках, встановлених законом) суд може, встановити чи змінити спосіб або порядок виконання судового рішення, щоб забезпечити виконання рішення суду, але уже відповідно до ЗУ «Про гарантії держави щодо виконання судових рішень».

Таким чином, необхідно змінити спосіб виконання судового рішення № 200/12536/18-а від 29.12.2018 року, шляхом заміни «зобов'язання» на «стягнення».

Всі документи, на які посилається Стягувач, є у матеріалах справи, а також є офіційно оприлюдненими нормативно-правовими актами Держави, окрім тих, які Стягувач додає до цієї заяви.

На підставі вищевикладеного, просимо суд:

1. Звільнити Стягувача від сплати судового збору за подання заяви про зміну способу виконання судового рішення № 200/12536/18-а від 29.12.2018 року на підставі п.п. 3 п. 2 ст. 3 ЗУ «Про виконавче провадження», так як за **такий об'єкт** подання до суду судовий збір **не справляється на підставі вищого нормативного акту України - на підставі норми відповідної статті ЗАКОНУ УКРАЇНИ.**
2. Замінити Боржника по справі № 200/12536/18-а на належного, на Боржника - Головне управління Пенсійного фонду України в Донецькій області (код ЄДРПОУ 13486010, юридична адреса: 84122, Донецька область, м. Слов'янськ, пл. Соборна, 3)
3. Змінити спосіб виконання судового рішення № 200/12536/18-а від 29.12.2018 року шляхом зміни з зобов'язання Боржника на:  
**«Стягнути з Головного управління Пенсійного фонду України в Донецькій області (код ЄДРПОУ 13486010, юридична адреса: 84122, Донецька область, м. Слов'янськ, пл. Соборна, 3) в користь Неміровченко Віктора Михайловича РНОКПП 1470513313 заборгованість з пенсії з 01 серпня 2018 року».**
4. Заяву розглянути без участі Стягувача, але з повідомленням про результати розгляду, як Стягувача так і сторін, які вказані у цій заяві.

Додатки:

1. Копія Ордер 04.04.2020 Неміровченко Віктор Михайлович.pdf.
2. Копія Свідоцтво про право на заняття адвокатською діяльністю.pdf.
3. 12.07.2021 направлення сторонам справа 2001253618a.pdf.



4. Роздруківка mail.gov.ua 12.07.2021.pdf.
5. РОздруківка mail.gov.ua Returned mail.pdf.

12.07.2021, Макаров Вадим Михайлович





mail.gov.ua

Тема **12.07.2021 Лист «про направлення копії клопотання/заяви по справі № 200/12536/18-а»**

Від кого Vadym Makarov <2623910451@mail.gov.ua>

Кому <gu@dn.pfu.gov.ua>, <t64@dn.pfu.gov.ua>

Дата 2021-07-12 15:25

Пріоритет Найвищий

- Копія Свідоцтво про право на заняття адвокатською діяльністю.pdf (343 КБ)
- Копія Свідоцтво про право на заняття адвокатською діяльністю.pdf.p7s (275 КБ)
- 12.07.2021 заміна сторони та зміна способу виконання ріш 2001253618a.pdf (429 КБ)
- 12.07.2021 заміна сторони та зміна способу виконання ріш 2001253618a.pdf.p7s (384 КБ)
- 12.07.2021 направлення сторонам справа 2001253618a.pdf (220 КБ)
- 12.07.2021 направлення сторонам справа 2001253618a.pdf.p7s (160 КБ)
- Копія Ордер 04.04.2020 немірвовченко віктор Михайлович.pdf (5.1 МБ)
- Копія Ордер 04.04.2020 немірвовченко віктор Михайлович.pdf.p7s (5.1 МБ)

вкладення з КЕП та протоколом підписання КЕП:

12.07.2021 Лист «про направлення копії клопотання/заяви по справі № 200/12536/18-а»

Додатки (копії):

1. Копія клопотання/заяви від 12.07.2021 року про зміну боржника та зміну способу виконання судового рішення.
2. Копія Ордеру.
3. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

--

ПРОШУ ПІДТВЕРДИТИ ПРИЙНЯТТЯ ВКЛАДЕНЬ ЦЬОГО ЛИСТА У ОБРОБКУ.  
адвокат

Вадим Макаров  
0971680277

2623910451@mail.gov.ua  
advokmv@gmail.com





Донецькій окружний адміністративний суд  
84122, Донецька область, м. Слов'янськ, вул.  
Добровольського, буд. 1

Стягувач:

Неміровченко Віктор Михайлович  
05.04.1940 р.н.: Паспорт: ВС 000004 виданий  
29.09.1999 р. Калінінським РВ ДМУ УМВС  
України в Донецькій області, ІН: 1470513313  
Пенсійне посвідчення № 440 від 31.01.1991

року терміном дії довічно.

Електронне Пенсійне посвідчення для  
отримання пенсії у банку: № 1033589976  
видане термін дії 16.11.2019.

Адреса реєстрації: 83052, Донецька область,  
м. Донецьк, Калінінський район,  
вул. Цусимська, буд. 87А, кв. 1

Адреса відповідно довідки переселенця:  
85001, Донецька область м. Добропілля,  
вул. Першотравнева, буд.63, кв. 87

Поштова адреса (номер засобу зв'язку):  
03115, м. Київ, пр-т Перемоги, 121А/169  
Факс: 0442480009 (2985)

Інші засоби зв'язку (веб-сайт та електронна  
пошта) відсутні.

Представник Стягувача:

Адвокат Макаров Вадим Михайлович  
Адреса: 03115, м. Київ, пр-т Перемоги,  
121А/169

Свідоцтво про право на заняття адвокатською  
діяльністю № 4465 видане на підставі

Рішення Донецької обласної кваліфікаційно-  
дисциплінарної комісії адвокатури 29 серпня  
2012 року за № 74

Факс: 0442480009 (2985)

Тел. 0971680277

Електронна адреса: [advokmv@gmail.com](mailto:advokmv@gmail.com)

WEB-сайт: [advokmv.com.ua](http://advokmv.com.ua)

Інші засоби зв'язку відсутні.

Боржник:

Добропільське об'єднане управління  
Пенсійного фонду України  
Донецької області

85000, Донецька область, м. Добропілля,  
Вул. Незалежності, 28А

Код ЄДРПОУ 37755477

[r64@dn.pfu.gov.ua](mailto:r64@dn.pfu.gov.ua)

тел. (06277) 2-89-07

інші засоби зв'язку не відомі

Правонаступник-Боржник: Головне управління Пенсійного фонду України  
в Донецькій області, код ЄДРПОУ 13486010,  
адреса 84122, Донецька область, м.  
Слов'янськ, пл. Соборна, 3, тел. 0626622594,  
email: [gu@dn.pfu.gov.ua](mailto:gu@dn.pfu.gov.ua)

Справа № 200/12536/18-а

«про направлення копії клопотання/заяви по справі № 200/12536/18-а»

Цим листом направляємо на адресу Стягувача та його правонаступника додатки у вигляді копії  
клопотання/заяви від 12.07.2021 року про заміну боржника та зміну способу виконання судового рішення та  
відповідний перелік документів до неї, с застосуванням КЕП, засобами електронної пошти.

Цей лист з додатками направляється на наступні електронні поштові адреси:

[r64@dn.pfu.gov.ua](mailto:r64@dn.pfu.gov.ua) та [gu@dn.pfu.gov.ua](mailto:gu@dn.pfu.gov.ua)







7 листопада 2018 року набрав чинності Закон України «Про електронні довірчі послуги». З цієї дати втратив чинність Закон України «Про електронний цифровий підпис». Одним з важливих нововведень закону про електронні довірчі послуги є те, що він вводить поняття «кваліфікований електронний підпис», яке замінило поняття «електронний цифровий підпис».

Кваліфікований електронний підпис - вдосконалений електронний підпис, який створюється з використанням засобу кваліфікованого електронного підпису і базується на кваліфікованому сертифікаті відкритого ключа. (Ст. 1 Закону №45)

Кваліфікований електронний підпис має таку ж юридичну силу, як підпис від руки і друк на папері. Електронні документи, завірені КЕП, також мають повну юридичну силу. Процес видачі та використання таких підписів регламентується Законом України «Про електронні довірчих послуги» та контролюється Міністерством юстиції України.

Відповідно до ст. 8 ЗУ «Про електронні документи та електронний документообіг» юридична сила електронного документа не може бути заперечена виключно через те, що він має електронну форму. Допустимість електронного документа як доказу не може заперечуватися виключно на підставі того, що він має електронну форму.

Додатки (копії):

1. Копія клопотання/заяви від 12.07.2021 року про заміну боржника та зміну способу виконання судового рішення.
2. Копія Ордеру.
3. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

12.07.2021 року

Адвокат В.М. Макаров



На електронний документ накладено: 1 (Один) підписи чи печатки;  
На момент друку копії, підписи чи печатки перевірено:  
Програмний комплекс: eSign v. 2.3.0;  
Засіб кваліфікованого електронного підпису чи печатки: ПТ Користувач ЦСК-1  
Експертний висновок: №05/02/02-1424 від 05.04.2016;  
Цілісність даних: не порушена;

5260708005776922



Підпис № 1 (реквізити підписувача та дані сертифіката)  
Підписувач: Макаров Вадим Михайлович 2623910451;  
Належність до Юридичної особи: ;  
Код юридичної особи в ЄДР: 2623910451;  
Серійний номер кваліфікованого сертифіката: 58E2D9E7F900307B04000000335F2800C8868300;  
Видавець кваліфікованого сертифіката: КНЕДП - ІДЦ ДПС;  
Тип носія особистого ключа: Незахищений;  
Тип підпису: Удосконалений;  
Сертифікат: Кваліфікований;  
Час та дата підпису: 15:21 12.07.2021;  
Чинний на момент підпису. Підтверджено позначкою часу для підпису від АЦСК (кваліфікованого надавача електронних довірчих послуг)



УКРАЇНА



С В І Д О Ц Т В О  
про право на заняття  
адвокатською діяльністю  
№ 4465

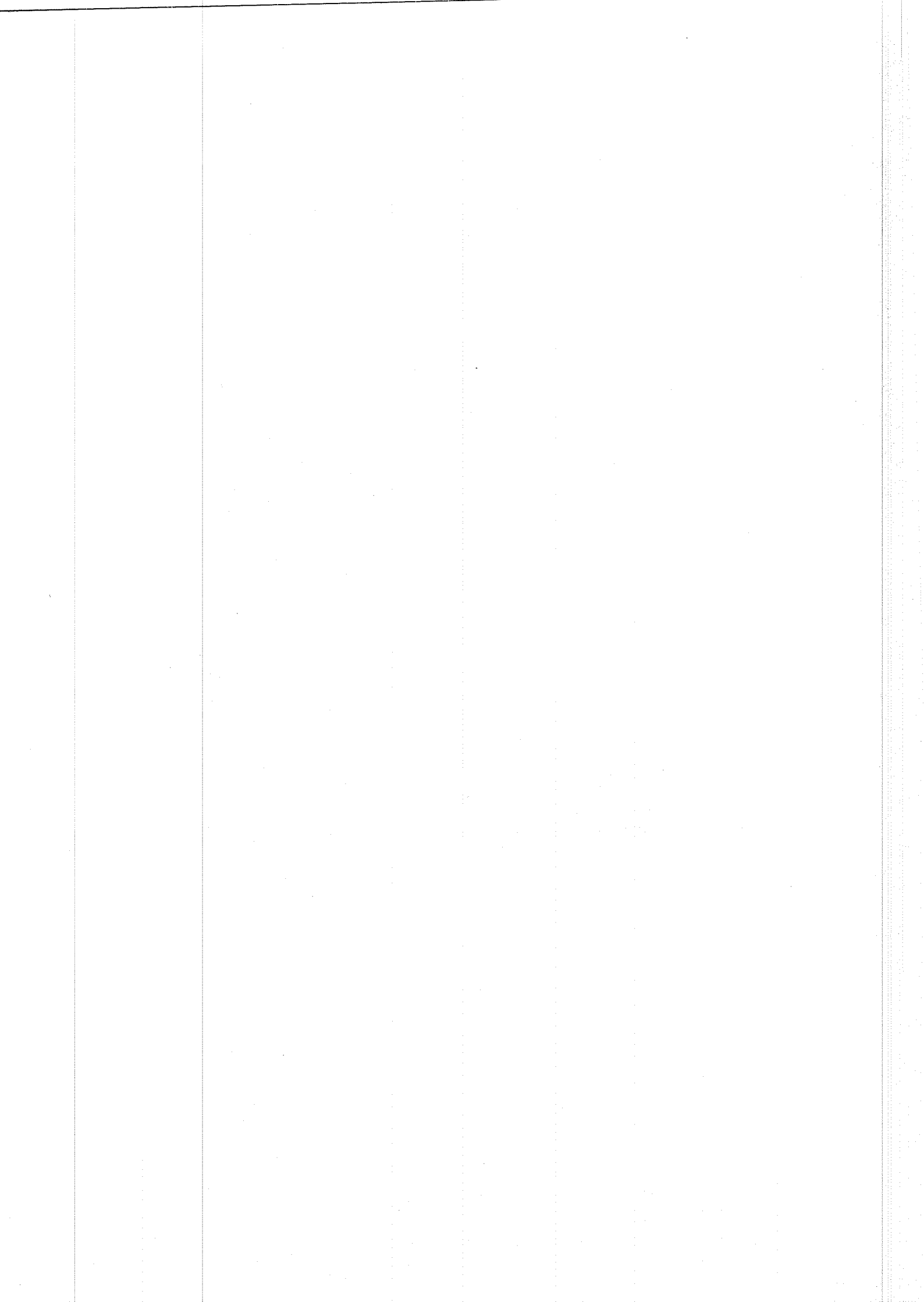
Відповідно до закону України "Про адвокатуру"  
гр. Макаров  
Вадим Михайлович  
який проживає м. Славіївка  
має право на заняття адвокатською діяльністю.

Підстава: Рішення Донецької обласної кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури  
від 29.08.2012 р. № 74

Голова Донецької обласної  
кваліфікаційно-дисциплінарної  
комісії адвокатури  
С.В. Башенко

М.П.







mail.gov.ua

Тема **Returned mail: see transcript for details**  
 Від кого postmaster <postmaster@mail.gov.ua>  
 Кому <2623910451@mail.gov.ua>  
 Дата 2021-07-12 15:25

The original message was received at Mon, 12 Jul 2021 15:25:15 +0300  
 from:  
 <2623910451@mail.gov.ua>

----- The following addresses had permanent fatal errors -----  
 <r64@dn.pfu.gov.ua>  
 (reason: 550 Unknown user)

----- The following addresses had successful delivery notifications -----  
 <gy@dn.pfu.gov.ua> (relayed to non-DSN-aware mailer)

----- Transcript of session follows -----  
 ... while talking to mailer-ng.pfu.gov.ua.:

DATA

```
<<< 550 Unknown user
550 5.0.0 Unknown user
553 5.1.0 application/pdf;
name="?UTF-8?Q?=D0=9A=D0=BE=D0=BF=D1=96=D1=8F=D0=A1=D0=B2=D1=96=D0=B4?="
=?UTF-8...D0=B2=D0=BE=D0=BA=D0=B4=D1=96=D1=8F?="
=?UTF-8?Q?=D0=BB=D1=8C=D0=BD=D1=96=D1=81=D1=82=D1=8E=2Epdf?="... prescan: token too long
553 5.1.0 application/octet-stream;
name="?UTF-8?Q?=D0=9A=D0=BE=D0=BF=D1=96=D1=8F=D0=A1=D0=B2=D1=96=D0=B4=D1=96=D1=8F?="
=?UTF-8?Q?=D0=BB=D1=8C=D0=BD=D1=96=D1=81=D1=82=D1=8E=2Epdf=2Epdf?="... prescan: token too long
553 5.1.0 application/pdf;
name="?UTF-8?Q?=D0=87=D0=80=D0=BC=D0=D1=96=D0=BD=D0=80=D0=80=D1?="
=?UTF-8...D0=BA=D0=BE=D0=BD=D0=80=D0=80=BD=D0=8D=D1=8F=D1?="
=?UTF-8?Q?=80=D1=96=D1=88_2001253618=D0=80=2Epdf?="... prescan: token too long
553 5.1.0 application/octet-stream;
name="?UTF-8?Q?=D0=9A=D0=BE=D0=BF=D1=96=D1=8F=D0=9E=D1=80=D0=B4=D0=B5?="
=?UTF-8...TF-8?Q?=8E=D1=80=D0=BC=D0=88=D1=85=D0=80=D0=B9=D0=8B=D0=BE=D0=B2=D0?="
=?UTF-8?Q?=88=D1=87=2Epdf?="... prescan: token too long
553 5.1.0 application/octet-stream;
name="?UTF-8?Q?=D0=9A=D0=BE=D0=BF=D1=96=D1=8F=D0=9E=D1=80=D0=B4=D0=B5?="
=?UTF-8?Q?=88=D1=87=2Epdf=2Epdf?="... prescan: token too long
<gy@dn.pfu.gov.ua>... relayed; expect no further notifications
```

Reporting-MTA: dns; mx1.mail.gov.ua  
 Received-From-MTA: DNS; [10.3.5.8]





Arrival-Date: Mon, 12 Jul 2021 15:25:15 +0300

Original-Recipient: rfc822;gu@dn.pfu.gov.ua  
Final-Recipient: RFC822; gu@dn.pfu.gov.ua  
Action: relayed (to non-DSN-aware mailer)  
Status: 2.0.0

Remote-MTA: DNS; mailer-ng.pfu.gov.ua  
Diagnostic-Code: SMTP; 250 Accepted  
Last-Attempt-Date: Mon, 12 Jul 2021 15:25:23 +0300

Original-Recipient: rfc822;r64@dn.pfu.gov.ua  
Final-Recipient: RFC822; r64@dn.pfu.gov.ua  
Action: failed  
Status: 5.1.1

Remote-MTA: DNS; mailer-ng.pfu.gov.ua  
Diagnostic-Code: SMTP; 550 Unknown user  
Last-Attempt-Date: Mon, 12 Jul 2021 15:25:15 +0300

Return-Path: <2623910451@mail.gov.ua>

Received: from mx1.mail.gov.ua ([10.3.5.8])  
by mailgw1.court.gov.ua with ESMTTP id 16CCPF4Q009464-16CCPF4R009464;  
Mon, 12 Jul 2021 15:25:15 +0300

Received: from e-court.mail.gov.ua (localhost [127.0.0.1])  
(using TLSv1.2 with cipher ECDHE-RSA-AES256-SHA (256/256 bits))  
(No client certificate requested)

by mx1.mail.gov.ua (Postfix) with ESMTTPSA id 9D94626038B;  
Mon, 12 Jul 2021 15:25:14 +0300 (EEST)

MIME-Version: 1.0

Content-Type: multipart/mixed;

boundary="=\_2b4448d865138ae6cb39f85791230821"

Date: Mon, 12 Jul 2021 15:25:14 +0300

From: Vadym Makarov <2623910451@mail.gov.ua>

To: gu@dn.pfu.gov.ua, r64@dn.pfu.gov.ua

Subject: =?UTF-8?Q?12=2E07=2E2021\_=D0=9B=D0=B8=D1=81=D1=82\_=C2=AB=D0=BF?=  
=?UTF-8?Q?D1=80=D0=BE\_=D0=8D=D0=B0=D0=BF=D1=80=D0=80=D0=B2=D0=8B=D0=B5?=  
=?UTF-8?Q?D0=8D=D0=BD=D1=8F\_=D0=BA=D0=BE=D0=BF=D1=96=D1=97\_=D0=BA=D0=8B?=  
=?UTF-8?Q?D0=8E=D0=8F=D0=BE=D1=82=D0=80=D0=BD=D0=8D=D1=8F/=D0=B7=D0=80?=  
=?UTF-8?Q?D1=8F=D0=B2=D0=B8\_=D0=BF=D0=BE\_=D1=81=D0=8F=D1=80=D0=80=D0=B2?=  
=?UTF-8?Q?D1=96\_=E2=84=96\_200/12536/18-=D0=80=C2=88?=  
Organization: =?UTF-8?Q?D0=80=D0=B4=D0=B2=D0=BE=D0=8A=D0=80=D1=82?=  
X-Priority: 1 (Highest)

Return-Receipt-To: Vadym Makarov <2623910451@mail.gov.ua>

Disposition-Notification-To: Vadym Makarov <2623910451@mail.gov.ua>

Message-ID: <fce76d3bf198df3eb8eb7e3ab89e7917@mail.gov.ua>

X-Sender: 2623910451@mail.gov.ua

User-Agent: Roundcube Webmail/1.2.1



СЕРІЯ АН

№ 1011112



НАЦІОНАЛЬНА АСОЦІАЦІЯ  
АДВОКАТІВ УКРАЇНИ

# ОРДЕР

НА НАДАННЯ ПРАВНИЧОЇ ПРАВОВОЇ ДОПОМОГИ

Неміровченко Віктор Михайлович

(прізвище, ім'я, по батькові або найменування особи, якій надається правова допомога)

на підставі:

договору про надання правової допомоги/  
доручення органу (установи), уповноваженого законом на надання безоплатної  
правової допомоги № \_\_\_\_\_ від " \_\_\_\_\_ " \_\_\_\_\_ р.

ВМ/НЕМ/-15/03-2020 від 15.03.2020 року

у \_\_\_\_\_  
будь-яких Судах України; будь-яких правоохоронних органах України; будь-яких органах Пенсійного фонду  
України; будь-яких органах Міністерства юстиції України; будь-яких органах Державної казначейської служби України.

(назва органу, у якому надається правова допомога)

Адвокат

Макаров Вадим Михайлович

(прізвище, ім'я, по батькові адвоката, який надає правову допомогу)

Свідцтво про право на заняття адвокатською діяльністю № 4465 від 29 серпня 2012 р.  
видане Донецькою обласною КДКА на підставі  
присяги № 74 від 29 серпня 2012 р.

Посвідчення адвоката № 4465 видане 29 серпня 2012 р.  
Радою адвокатів Донецької області

Виданий адвокатом, що здійснює адвокатську діяльність індивідуально:

03115, Київ обл., Київ, просп. Перемоги, буд. 121, літ. А, кв. 169

(адреса робочого місця адвоката)

Договором про надання правової (правничої) допомоги  
права адвоката не обмежуються.

04 04 20 р.

Адвокат

(Підпис адвоката)

